

Lackfi János

MONDANDÓ

1

egyre kenetesebb vagyok és egyre féktelenebb
egyre pravoszlávosabban vetek keresztet mintha valami súlyosat és értékeset
tartanék madárfejjé összecsíptetett markomban
mind fokhagymásabb verejtékben úszom miközben vizek zizegő
lombfüggönyét hajtánám szét két kifelé fordított tenyeremmel
mind idegbetegebb vagyok minden apróság csak olaj a tűzre miközben
szeretném ha tetőtől talpig olajjal öntenének le filmesen tapadó
vákuumbékességben hunyorognék kerekült szemű kifilézett hal
hátamra fordult csótányként mind szélesebben gesztikulálok pedig irigylem a
mások célszerű szabatos kis amplitúdójú mozdulatait a különböző színű
kiemelőtollakkal aláhúzkodott részgazságokat melyek foszforeszkáló
rongyszőnyeggé rajzolják a világot

2

bennem a vízesés öreg zsidó szaggatja vég nélkül fehér köntösét
szakállát fejére ruhájára hamut szór felhőben porlik körülötte
bennem a vízesés terebélyes háziasszony lisztet szítál nem egyenletes
sugárban hanem célra dobott karikákként perdülő adagokban
bennem a vízesés iromba matróz teregeti számolatlan hurkokban
vitorlaköteleit hajtogatja száz réteg lepedőit
bennem a vízesés kuvaszkutya fehér bozontjába bogáncsok fenyők akadnak
szüntelenül morog a követ harapja hánytorgatja bozontos
mohafolyásokkal mocskolja be maga körül a sziklát kicsi
nejlonzacskóval senki se ballag utána összeszedni a piszkát

Az én kedvesem

tíz körmével szántja végig a testem

az én kedvesem

ásónyomonként ássa fel a kertem

ásója élével fájdalmasan hasogat fel lapigat szét földgöböket

kitépi növénycsimbókok idegeit a porhanyós földet

a gyökerek közül kirázza

könnyezik mert föld porzik szemébe halomba dobálja láncos

buzogányként a növényt elégeti ki ne sarjadjon újra

mezsgyehatárhoz hajigál kődarabot faágat

kihúzgál idegesen pöndörödő vassodrony-rugókat

hámló lebenyekké kilapult leprásan málló tejeszacskókat

idő sava marta rozsdahímlős fémlemezeket

síkos rugalmas szilánkokká két ujjal elmorzsolható eltemetett öreg
deszkákat

az én kedvesem

szétcincálja a kertem

mind szűkebb-szűkebb lyukú szitákon szűri a földem

megszórja elvegyíti savanyú-édes növényi rohadással

lucskosra pettyezi öntözi vízzel

gyomlálja szorgosan minden kitépett gazzal felszakad az eleven hús
kiáramlik a testmély illata

ha az én kedvesem

ásója akadálytalanul mélyed a nedves anyagba

akkor néz szét diadallal

(Műhely, 2005/3.)

LACKFI JÁNOS 1971-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSET ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL
FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.